ECLI:LV:AT:2022:1026.A420159821.8.L
Lieta Nr. A420159821, SKA-1023/2022
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 26.oktobrī

[1] Senātā saņemta pieteicēja /pers. C/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2022.gada 8.jūlija spriedumu, ar kuru noraidīts pieteicēja pieteikums par viņa uzņemšanu Latvijas pilsonībā naturalizācijas kārtībā.

Apgabaltiesa, pievienojoties pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, atzina par pamatotu Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – pārvalde) secinājumu, ka neizpildās Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 1. un 6.punkta prasības, līdz ar to pieteicēju nevar uzņemt Latvijas pilsonībā naturalizācijas kārtībā. Apstāklis, ka vienlaikus divos Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas punktos ir iekļauts regulējums, kas ir šķērslis pieteicēja Latvijas pilsonības iegūšanai naturalizācijas kārtībā, apliecina likumdevēja gribu neuzņemt naturalizācijas kārtībā Latvijas pilsonībā personu, kura, būdama nepilsonis, vienlaikus ir citas valsts pilsonis. Tā kā pieteicējs 2017.gadā kļuva par Baltkrievijas pilsoni un likumā noteiktā kārtībā neatteicās no Latvijas nepilsoņa statusa, tas viņam tika atņemts. Tātad pieteicēja gadījums nav netipisks, jo viņa iespējas tikt uzņemtam Latvijas pilsonībā naturalizācijas kārtībā ietekmē paša izvēle iegūt Baltkrievijas pilsonību.

[2] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa neesot interpretējusi Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu (*Naturalizācijas kārtībā Latvijas pilsonībā var uzņemt vienīgi personu, kurai naturalizācijas iesnieguma iesniegšanas dienā pastāvīgā dzīvesvieta ne mazāk kā pēdējos piecus gadus ir bijusi Latvijā, no kuriem kopumā pieļaujams gada pārtraukums, kas nevar būt pēdējā gadā pirms naturalizācijas iesnieguma iesniegšanas dienas (citas valsts pilsonim vai bezvalstniekam piecu gadu termiņš tiek skaitīts no pastāvīgās uzturēšanās atļaujas vai pastāvīgās uzturēšanās apliecības saņemšanas dienas)*) atbilstoši normas tulkošanas metodēm un pilnvērtīgi izvērtējusi, vai pieteicēja gadījums nav netipisks, jo spriedumā neesot vērtēts liegums pieteicējam uzsākt naturalizācijas procesu atbilstoši samērīguma principam. Pieteicēja ieskatā jēdziens „patstāvīgā dzīvesvieta" ir vieta, kuru persona deklarējusi kā savu dzīvesvietu Latvijā, kurā tā faktiski dzīvo un var to apliecināt, iesniedzot izziņu, kas apstiprina šo faktu.

Senatoru kolēģija atzīst, ka minētie argumenti nav pamatoti.

Apgabaltiesa no lietas materiāliem konstatēja, ka pieteicējam 2017.gada 12.jūnijā tika izdota Baltkrievijas pilsoņa pase, kas nozīmē, ka pieteicējs uz iesnieguma iesniegšanas brīdi bija citas valsts pilsonis. Tāpēc attiecībā uz pieteicēju piemērojams naturalizācijas noteikums, ka faktu par pastāvīgo dzīvesvietu apliecina pastāvīgās uzturēšanās atļauja, kas turklāt izsniegta piecus gadus pirms naturalizācijas iesnieguma iesniegšanas. Tāpat pieteicējs nevar izpildīt Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 6.punktā noteikto, proti, iesniegt apliecinājumu, ka viņam kā nepilsonim nav citas valsts piešķirta pilsonība, jo pieteicējs ir ieguvis Baltkrievijas pilsonību.

Pieteicējs caur savu likumisko pārstāvi ir izdarījis izvēli iegūt Baltkrievijas pilsoņa statusu un likumā noteiktā kārtībā nav atteicies no Latvijas nepilsoņa statusa, kā rezultātā nepilsoņa statuss pieteicējam ir atņemts. Ņemot vērā, ka pieteicējs ir Baltkrievijas pilsonis, pieteicējam ir jārēķinās, ka uz viņu attiecas naturalizācijas nosacījumi kā uz citas valsts pilsoni saskaņā ar Pilsonības likuma 12.panta pirmajā daļā noteikto.

Līdz ar to tiesa pamatoti secināja, ka neizpildās Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 1. un 6.punkta prasības, un pieteicējs nevar tikt uzņemts Latvijas pilsonībā naturalizācijas kārtībā. Senatoru kolēģija nekonstatē, ka tiesa būtu nepareizi interpretējusi Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu.

[3] Pieteicējs kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa esot pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 103. un 251.pantu, jo neesot vērtējusi visus pieteicēja argumentus. Apgabaltiesa spriedumā neesot norādījusi, kādā veidā varētu tikt nesamērīgi aizskartas sabiedrības intereses vai kādā veidā tikt apdraudēta sabiedrības drošība, ja pieteicējam ļautu uzsākt naturalizācijas procesu un dotu iespēju iegūt Latvijas pilsonību. Apgabaltiesa neesot vērtējusi apstākli, ka pieteicējs neizvēlējās iegūt Baltkrievijas pilsonību un atteikties no Latvijas nepilsoņa statusa, jo šo izvēli izdarīja pieteicēja māte, kamēr pieteicējs vēl bija nepilngadīgs. Pieteicēja gadījums esot netipisks, jo pieteicējs, iegūstot Baltkrievijas pilsonību, gandrīz uzreiz pēc tam vēlējies atteikties no tās un iegūt tieši Latvijas pilsonību.

Minētie argumenti nav pamatoti. Senatoru kolēģija konstatē, ka apgabaltiesa ir vērtējusi: kā interpretējams Pilsonības likuma 12.panta pirmās daļas 1.punkts; vai pieteicēja gadījums ir netipisks, ņemot vērā, ka Baltkrievijas pilsonība piešķirta mātes izvēles dēļ; vai pastāv kādi samērīguma apsvērumi, kas ļautu atkāpties no Pilsonības likumā noteiktā regulējuma par kritēriju izpildi, kuri ir jākonstatē, lai atzītu personas tiesības iegūt Latvijas pilsonību naturalizējoties.

Kasācijas sūdzības argumenti liecina, ka būtībā pieteicējam ir atšķirīgs viedoklis par to, kādi secinājumi lietā būtu izdarāmi, taču tas neliecina par apgabaltiesas pieļautu pārkāpumu vai to, ka apgabaltiesas spriedums ir nepareizs. No apgabaltiesas sprieduma ir konstatējams, ka lietas apstākļi un pierādījumi ir vērtēti un spriedumā ir sniegts saprotams pamatojums tam, kā tiesa ir nonākusi pie saviem secinājumiem. Senatoru kolēģija nekonstatē Administratīvā procesa likuma 103. un 251.panta pārkāpumu. Tādējādi pieteicēja kasācijas sūdzībā norādītie argumenti nevar būt par pamatu kasācijas tiesvedības ierosināšanai.

[4] Pieteicējs Senātā ir iesniedzis arī lūgumu, lai tiktu ņemts vērā arī apstāklis, ka plašsaziņas līdzekļos ir informācija, ka Latvijas Republikas valdība apsver izstrādāt grozījumus normatīvajā regulējumā ar mērķi nepieļaut Krievijas un Baltkrievijas pilsoņu izsniegto uzturēšanās atļauju pagarināšanu. Pieteicējs uzskata, ka šādu grozījumu rezultātā var tikt nopietni apdraudēta pieteicēja iespēja iegūt Latvijas pilsonību.

Senatoru kolēģija atzīst, ka konkrētajam apstāklim nav nozīmes izskatāmās lietas ietvaros. Pieteicējs šobrīd var uzturēties Latvijā, iegūt izglītību un strādāt Latvijā, Imigrācijas likumā noteiktajā kārtībā iegūstot uzturēšanās atļauju. Līdz ar to minētie pieteicēja apsvērumi nevar būt pamats kasācijas tiesvedības ierosināšanai. Tāpat no lietā esošajiem materiāliem konstatējams, ka pieteicējam Latvijā ir piešķirts Eiropas Savienības pastāvīgā iedzīvotāja

statuss.

[5] Ņemot vērā minēto, senatoru kolēģija atzīst, ka kasācijas sūdzības argumenti nerada šaubas par tiesas sprieduma tiesiskumu. Lietā nav risināmi sarežģīti tiesību jautājumi, kuru dēļ kasācijas tiesvedībai būtu nozīme judikatūras veidošanā. Ievērojot minēto, kasācijas tiesvedības ierosināšana ir atsakāma.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta otrās daļas 2.punktu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. C/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2022.gada 8.jūlija spriedumu.
Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore L. Slica Senatore D. Makarova Senators V. Poķis